

голѣма сила дѣската, както бѣше я сграбчилъ и влахътъ, напѣна се, изпѣхтѣ, бутна противника си, и падна възъ него. Влахътъ разтреперанъ, упоритъ, лежишкомъ силно притискаше дѣската на гърдитѣ си, и изпушчаше пресѣкнати гласове. Тогава Македонски стана правъ, хвана дѣската за единия край, опрѣ си крака о корема на влаха, и съ едно бързо извиване измѣкна я изъ рѣцетѣ му, издигна я бързо и я стовари на главата му съ една страшна сила.

Влахътъ не мрѣдна вече.

Бързо взе тоягата си, и съ дѣската подъ мишница той се завърна къмъ незамрѣзналата рѣка на Дунава; спрѣ се до нея, измѣри я съ погледъ, опита съ тоягата твърдостъта на леда и внимателно хвърли дѣската на двата брѣга на бездната.

Тоя импровизиранъ мостъ, широкъ нѣщо педя и половина, едвамъ се опираше на краищата на леда. Една никаква случайность, едно малко кривнуване можеше да го превали.

Македонски, който отъ години не бѣше се кръстилъ, сега предъ тая зѣящия ма. неволно дигна ржката си и се прекръсти; стѣпи на страшния мостъ и премина благополучно на другата страна.

Така по-после, на 1876 год. сториха Бенковски и Воловъ, когато посрѣдъ замрѣзналия Дунавъ имъ се бѣше изпрѣчила една рѣка срещу Бекегъ.

Македонски се приближаваше къмъ турския брѣгъ и ясно вече виждаше свѣтлинитѣ, що излизаха изъ малкитѣ прозорчета на караулницитѣ. Той вървѣше право тъкмо къмъ точката, която пресичаше на две равни половини разстоянието между две стражи. Знаеше, че тамъ пороитѣ сѣ